

REBEKKA HÄRKÖNEN

BAZAR

PRINSESSAMEKKO

WALTA 1

PRINSESSAMEKKO

REBEKKA HÄRKÖNEN

WALTA 1

PRINSESSAMEKKO

BAZAR

© Rebekka Härkönen ja Bazar Kustannus 2023
Bazar Kustannus on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä

ISBN 978-952-376-819-2

Taitto: Jukka Iivarinen / Taittopalvelu Vitale
Painettu EU:ssa

OSA 1

Levitin rullasta läpinäkyvää muovia lattialle ja kiinnitin sen paikoilleen muutamalla ilmastointiteipin palasella. Viime viikolla kävin ostamassa rautakaupasta akkukäyttöisen monitoimisahan. Monipuoliset sahausmahdollisuudet sisänikkarointiin ja puutarhahommiin, työkaluosaston myyjä mainosti. Hänellä oli fraasit valmiina, valkoinen hymy ja pitkä suora nenänvarsi, jota pitkin hän tarkasteli minua. Olisin halunnut kysyä häneltä, mikä laitteen teristä purisi parhaiten luuta.

Tyhjässä varastohallissa oli kylmä, ja minua palelsi. Tyttö lepäsi betonilattialla liikkumattomana, ja hänen kasvoillaan oli vahamainen ilme. Kaunis tyttö, mutta kuollut kuin kala. Minua yhtä aikaa itketti ja raivostutti ajatellessani sitä. Hänen tummien ripsien kehystämiä silmiään, jotka tuijottivat sameina varaston kattoa. Suuta, joka oli jäänyt raolleen, ja pään ympärille leviäviä vaaleita hiuksia.

Viivytelin tahallani, yritin tönä väistämätöntä tuonemmaksi. Halusin yhä lisää aikaa, vaikka se oli loppu, eikä paluuta enää ollut. Ehkä saatoin myös toivoa, että joku pysäyttäisi minut. Astuisi sisään ovesta, sanoisi, ettei ole mitään hätää ja käskisi lopettaa. Kertoisi, että olen ymmärtänyt väärin, ettei kuolema vedä puoleensa kuolemaa.

Minä kirjoitan tätä päiväkirjaa yrittääkseni vielä kerran selittää. Tämän kaiken muun teen siksi, että tiedän, etteivät pelkät sanat riitä niin kauan kuin ne ovat vain avatuista suista ulos työntyviä kuplia.

On vaikea hyväksyä, että tällainen minä olen, kumihanskat käsissäni kylmässä varastohallissa. Onneksi täällä ei ole peilejä, vain

loisteputkien keltainen hehku. Mutta vannon, että uskoin olevani enemmän ja parempi. Niin kuin sillä tavalla olisin voinut pyyhkiä pahan pois itsestäni ja heistä.

Kuollut tyttö tuo jostakin syystä mieleen äitini, joka opetti minulle, että elämä on loputonta pimeää. Hän oli oikeassa.

Osaisinpa kuvailla, miten kaunis varastohallin lattialla lepäävä tyttö oli. Kunpa hän olisi voinut nousta ylös ja ravistella sinerryksen ja violetinpunaisen iholtaan. Heilauttaa pitkiä hiuksiaan ja vetää keuhkonsa täyteen kylmää ilmaa. Hänen poskensa tuntui kämmenselkääni vasten kylmän nihkeältä. Minua itketti ja suututti. Mutta sitten sanoin itselleni, että sellainen hänen kuului ollakin, vieras ja outo, jäykkä kasa elotonta lihaa. Kuolema repii karmit liitoksistaan rämistellessään sisään ja ulosmittaa kaiken. Vainajilla ei ole identiteettiä, he ovat ole-massa enää vain tarinoissa. Kun tarinat kuolevat, ei jää mitään.

Minulla oli suunnitelma. Siksi riisuin hänet. Otin takin pois, vedin farkut hänen jaloistaan ja sitten paidan. Oli kummallista huomata, että tein sen samassa järjestyksessä kuin olisin riisuutunut itse. Viimeiseksi riisuin hänen alusvaatteensa.

Raahasin hänet suojamuovin päälle. Hän oli yllättävän painava, elottomat ihmiset kai ovat aina.

Nyrhin veitsellä hänen hiuksensa aivan lyhyiksi. Mietin, mitä äitini olisi sanonut, jos olisi nähnyt minut kyykkimässä lattialla ja kynimässä vainajaa. Olen varma, että minua katsoessaan äitini tunsii ainoastaan pettymystä. Hänen mielestään olin samanlainen surkimus kuin isäni. Pikkupoikana minun oli vaikea koskaan vastata siihen mitään.

"Hyi, näytät liikaa häneltä", äiti sanoi värähtäen inhosta.

Pyysin saada nähdä valokuvan isästäni, mutta äiti sanoi, ettei ollut säästännyt sen paskan kuvia, häntä oksetti koko ihminen. Kuvittelin iltaisin peiton alla, millainen isäni olisi, enkä millään voinut inhota häntä. Sanoin äidille, että toivottavasti isä löytää minut ja hakee pois. Äidin ilme mustui ja hän kirkui, että olen kiittämätön paska. Sillä kertaa en onnistunut väistämään kättä. Huuleni halkesi. Ryömin sänkyyni alle nyyhkyttämään, ja leukaani pitkin valui lattialle punainen verinoro, jonka pyyhin hihallani pois.

Silloin vielä kuvittelin, että kaikilla maailman lapsilla oli samanlaista kotona. En ollut aloittanut koulua, eikä kouluterveydenhoitaja ollut vielä pyytänyt minua luettelemaan esineitä, joilla olin saanut selkääni. Jälkeenpäin äitini väitti, ettei niitä juttuja oikeasti tapahtunut ja minä vain keksin kaiken, koska olen yhtä häiriintynyt kuin isäni. Ehkä olenkin.

Mietin, olisiko isäni opettanut minut käyttämään sähkötyökaluja, jos olisin tuntenut hänet. Tai olisiko minun tarvinnut opetella, olisinko edes tässä nyt. Mutta turha sellaisia on kai pohtia. Joka päivä ymmärrän paremmin, miksi äitini sanoi, että toivo on kipua.

Välttelin viimeiseen saakka monitoimisahan käynnistämistä. Sen sijaan poltin kuolleen tytön hiukset takapihan tynnyrissä. Jätin hänet muovin päälle makaamaan ja järjestelin työkalut hänen viereensä. Sitten sytytin peltiseen tynnyriin tulen ja katsoin, kuinka hänen hiuksensa paloivat pois.

Päätin viimeistellä työni seuraavana päivänä. Ilma varastohallissa tuoksui kostealta mullalta, pölyltä ja vereltä. Kuulin sateen ulkona ja yksinäisyyden, joka kiersi sitä viheliäistä loukkoa muristen ja hampaitaan näytellen.

Kuolema saa meidät usein kysymään miksi, vaikka monien kohdalla tärkeämpää olisi kysyä samaa heidän elämästään. Miksi juuri he saavat elää, vaikka toiset joutuvat kuolemaan.

Minä lupasin. Siksi minä elän vielä, se on minun vastaukseni. Koska hekin elävät, vaikka hän kuoli.

LUKU 1

Nuori mies oli pukeutunut kauttaaltaan valkoiseen. Näky oli häiritsevällä tavalla epätodellinen. Pillilahkeiset farkut, trikoopaita ja tennarit, kaikki vitivalkeisia. Päällä valkoinen kevytuntuva takki. Omar Bashar näytti puhtaalta kuin koskematon taulupohja tai ensilumi. Valkoisten sukkien ja housunlahkeiden alta pilkotti kais-tale kahvinruskeaa ihoa. Hiukset olivat huolellisesti leikatut ja niin tummanruskeat, että näyttivät lähes mustilta.

Omarin kasvoilta sädehti hehku, jossa oli samaa kuin odottavilla äideillä joskus näkee, yhtä aikaa tyyntä, harrasta ja puoleensa- vetävää. Hän oli tietoinen vetovoimastaan, tietoinen ympärilleen levittäytyvästä metrotunnelista ja jokaisesta ohikulkijasta.

Omar ajatteli kaikkea sitä kärsimystä, jonka ihmiset antavat asettua itsensä ja nykyhetken väliin. Omar Bashar oli kiitollinen, että oli vihdoinkin 24-vuotiaana ymmärtänyt nykyhetken merkityksen, ymmärtänyt ottaa jokaisen sekunnin vastaan kuin olisi sen itse sellaisena valinnut. Hän oli tehnyt menneisyydestä liittolaisensa, hyväksynyt sen, mitä ei voi muuttaa. Ja siksi häneen oli syytynyt hehku.

Helsingin keskustassa Kampin metroasemalla kymmenet ja sadat kengänpohjat levittivät kuluneella laattalattialla harmaanlikaista vettä, joka jossakin ylhäällä kaduilla oli lumeksi tunnistettavassa muodossa. Kiireiset askeleet tamppasivat metrolaituria ja ihmiset pakkautuivat rykelmiin muodostaen kiskojen ääreen kuuliaisen muurin jokaisen kahden minuutin aikana, jonka uusi oranssi metro kesti saapua.

Kello oli kolmetoista minuuttia yli neljän iltapäivällä. Oli tiistai. Kaikilla oli kiire kotiin tai no, ainakin pois töistä.

Omar seisoi välipala-automaatin vieressä ja odotti. Hänellä oli korvillaan valkoiset langattomat kuulokkeet, joiden kyljistä erottuivat kirjaimet JBL. Ohi kiirehtivä tyttö hymyili hänelle, ja Omarin huulet paljastivat hyvin muodostuneen hammasrivistön kaartuessaan vastaamaan hymyyn.

Omar ajatteli siskoaan, joka täyttäisi pian 18 vuotta. Äiti oli suunnitellut yllätysjuhlia viikkokaupalla, supissut siskon ystävien kanssa hiljaisella äänellä puhelimessa ja patistanut isän hakemaan milloin mitään juhlatarpeita siskon huomaamatta.

Jälleen uuden metron pariovet avautuivat, ihmiset kulkivat ulos ja sisään. Asemalle saapui vielä kaksi vuoroa ennen kuin Omar lähti viimein liikkeelle. Laiturille pysähtynyt metro oli niitä vanhempia malleja, joissa vaunuista toiseen ei pääse kulkemaan junan sisällä. Nuorukainen pujotteli ihmismassan halki ja pujahti viime tipassa kolmannen vaunun etummaisista ovista sisään. Hän oli nopea, sulavaliikkeinen ja jäi oven lähelle nojaillemaan.

”Älä kerro isälle, hänen sydämensä murtuisi”, äiti oli sanonut, kun hän oli näyttänyt tälle nuoren miehen valokuvaa.

Kuvassa vaaleahiuksinen nuorukainen istui kalliolla merenrannassa ja hänen koukkuun nostettujen polviensa alla lojui auki retkahtanut Alepan muovikassi, josta pilkotti oluttölkkejä. Sormien välissä roikkui marisätkä ja hän katsoi kuvaajaa kasvoillaan hymy, joka paljasti poskien hymykuopat. Omar kantoi kuvaa lompakossaan, jota säilytti povitaskussaan sydämensä päällä.

Mutta äiti ei halunnut katsoa nuorukaista, hän kielsi puhumasta koko jutusta. Äiti sanoi, että kaikki nuoret miehet olivat eksyksissä, asiat järjestyisivät ja tunne menisi ohi. Oli turha satuttaa isää. Äkisti Omarin silmät täytyivät kyynelistä.

Sörnäisten aseman jälkeen juna sujahti ulos Helsingin marraskuuhun, joka oli jo miltei yhtä musta kuin tunneli takana. Metrovaunun valaistus sai kaupungin ulkopuolella näyttämään pimeämmältä ja surkeammalta kuin se olikaan. Ohut lumikerros oli kuin vettynyt kuorrute kurjuuden yllä. Kyynelten läpi liikenne Itäväylällä

näytti eloon heränneiltä jouluvaloilta. Omar otti kuulokkeet päästään, ne roikkuivat nyt kaulalla.

Kauppojen nimet tappelivat huomiosta ostoskeskuksen seinässä. Kun metro kiihdytti uuteen vauhtiin Kalasataman asemalta, Omar Bashar kivettyi. Hän oli koonnut itsensä. Rentous katosi, ja hän kaivoi takkinsa kätköistä käteensä jotakin mustaa, kylmää ja kovaa. Tapahtumat etenivät nopeasti. Hehku hänen kasvoillaan oli levinnyt hänen silmiinsä. Omarin katse paloi. Mustat silmät liekehtivät, kun hän nosti Glock 17 -mallisen puoliautomaattipistoolin ylös ja tähtäsi. Laukaus aiheutti pakokauhun ihmisjoukossa. Ensimmäisessä istuinvälissä keski-ikäinen mies retkahti taaksepäin, loput matkustajat syöksyivät kumaraan.

”Älkää pelätkö, pysykää paikoillanne”, Omar huudahti.

Hän otti kaksi askelta eteenpäin ja ampui uudestaan, tällä kertaa toista miestä selkään. Joku veti hätäjarrusta ja metalliset pyörät kirskuivat kiskoja vasten. Kitka löi kipinöitä oranssien vaunujen alla. Ihmiset huusivat. Valkoiseen pukeutuneen nuorukaisen ilme oli tyyni ja kova. Hänen käsivartensa oli yhä ojennettuna eteen, kun vaunun sivustalta syöksyi isokokoinen kalju mies ja iski voimakkaasti nyrkillään nuorukaisen aseettä alaspäin. Pistooli laukesi, se oli ilmiselvästi vahinko. Mutta Omar ei menettänyt otettaan aseesta vaan kääntyi. Kuului uusi laukaus ja kalju mies painoi vaistomaisesti kämmenet vatsalleen. Hänen sormensa olivat veressä.

”Sinun ei olisi pitänyt”, Omar sanoi, mutta hänen katseensa tutki jo muita istuinvälikköjä.

Juna oli pysähtynyt, seuraava asema olisi Kulosaari. Omar eteni rivakoin askelin. Hän kumartui toisen istuinvälikön muovipenkkiin väliin. Sitten hän nosti aseensa ja ampui lattialla vapisevaa olentoa ohimoon ilmeenkään värähtämättä. Ruumis kiilautui vasten vieressä kyyhöttävää iäkästä naista, jonka huulilta karkasi nyyhkytys.

”Vieläkö löytyy mukaan tulijoita?” Omar kysyi ja hänen äänensä kuulosti vieraalta hänen omissa korvissaan.

Kaukaa kuului lähestyvien sireenien ujellus. Omarin valkoisissa housuissa oli pieniä punaisia tahroja. Omar tunsi kasvavaa kauhua, kun palat tapahtumista ryhmittäytyivät hänen mielessään kokonaisiksi kuviksi. Seuraavien ovien luona nuori äiti likisti syliinsä parivuotiasta lasta ja painoi kämmentä tämän suun eteen. Omar harppoi naisen luokse ja riuhkaisi käden pois lapsen kasvoilta.

”Anna hänen olla”, Omar sihahti. ”Älä koskaan estä lasta huu- tamasta.”

Nainen nyökkäili hervottomana tärysten, lapsi itki. Omar työnsi sormensa metronovien kumitiivistaiden väliin ja repi pariovia erilleen. Hän kiilasi vartalollaan ovien väliin aukon, josta tuuli sisään pienenpieniä kristallihiukkasia, pakkasilmaa ja Itäväylän kiiltävää katuvalojenkeltaista hämärää, jota läiskittivät sinisenä sykkivät valot. Poliisiautoja oli kaikkialla.

Omar tiesi, että pakeneminen oli turhaa. Hän oli tiennyt sen alusta saakka. Hän katsoi taakseen, kaikkia niitä kauhun ja pelon jähmettämiä metromatkustajien kasvoja. Sitten hän käänsi katseensa takaisin Itäväylän suuntaan ja oli aistivinaan meren suolaisen hajun jäisessä tuulessa.

Mielessään Omar pyysi anteeksi valokuvan nuorukaiselta, sis- koltaan, äidiltään ja jopa isältään. Hän nosti leukansa ylös ja näki, kuinka pienet kristallihiukkaset tanssivat ilmassa. Omar räpytteli ripsiään ja tunsi kuumien kyyneleiden tulvahtavan silmiinsä uudes- taan katsellessaan sitä kauneutta viimeisen kerran.

”Allahu akbar”, Omar sanoi ja nielaisi. Sitten hän nosti ase- en ohimolleen ja painoi liipaisinta.

Omarin valkoisiin puettu ruumis mätkähti ulos ohuen lumi- peitteen verhoamille teräville kiville. Hetken hän sulautui valkois- seen lumeen, mutta sitten radanvarsi kannettiin täyteen valon- heittämiä ja kivet pyörivät mustien varsikenkien alla, kun ihmiset autettiin ulos metrovaunusta, josta oli tullut rikospaikka.

LUKU 2

Kännykkä soi. Suuna Walta oli juuri kääntynyt Itäväylältä Kehäykköselle, kun hän näki pomon nimen pelkääjän penkillä makaavan puhelimen ruudulla. Hän huokaisi, työpäivät Iltauutisissa olivat yhtämittaista keskeytystä. Aamupalaverissa hän oli kertonut noin viidettä päivää peräkkäin keskittyvänsä huumekuolemien tutkimiseen ja yhtä monetta kertaa työpäivä oli tuonut mukanaan kiireellisempiä tehtäviä, kuten oikeuden pudottelemia yllätystuomioita, jotka oli pakko saada naputeltua verkkolehteen. Nyt hän ajoi kohti Vantaan Porttipuistoa tarkoituksenaan tavata Rafael Saarinen. Raffe oli yksi Suomen alamaailman vaikutusvaltaisimmista pomoista, mitä tämä kansainvälisissä kuvioissa vuosikaudet sulavasti uinut haikala itse ei pitänyt kovinkaan suurena saavutuksena, koska naureskeli jatkuvasti suomalaisille rikollisille ja heidän edesottamuksilleen.

”Mä kerron joskus esimerkkejä, miten järjestäytymätöntä meidän niin kutsuttu järjestäytynyt rikollisuus on. Ihan pelkkää toilailua, naurat vedet silmissä, kun kuulet”, Raffe toisteli alituisen, ja näitä tarinoita todellakin riitti loputtomiin.

Suuna näpelöi kännykästään linjan auki. Kosti Kuivalaisen ääni täytti auton, kun puhelu ohjautui mediajärjestelmään. Suuna manasi mielessään, pyyhki kutittavat hiukset kasvoiltaan ja pienensi volyyomia.

”Häh, terrori-isku on missä?” hän kysyi, sillä järjestelmä oli leikannut yhdistyessään pomon lauseesta alkuosan pois.

”Metrossa.”

”Meidän metrossa?”

”Pirulauta, en kai mistään Pariisin iskusta sinulle soittaisi. Se seiso nyt jossakin Kalasataman ja Kulosaaren välissä. Missä sinä olet?”

Suuna tunsu tutun kouraisun vatsanpohjassaan, uutistyössä se tarkoitti kehon valmistautumista toimintaan. Hän oli jo pannut vilkun päälle ja kaarsi Myllypuron risteykseen tehdäkseen U-kään-
nöksen. Hän oli todennäköisesti lähempänä tapahtumapaikkaa kuin kukaan muu toimituksesta. Häneltä veisi ajaa vain kymmeni-
sen minuuttia paikan päälle. Niin se meni aina, jostakin syystä hän oli aina siellä, missä tapahtui, jos ei muuten niin lomailemassa.

Hän oli tietenkin ollut poikiensa Joonan ja Juuson kanssa Egyptissä, kun maassa alkoi vallankumous. Kaikkien muiden mai-
den asukkaat oli evakuoitu lomaparatiiseista tai -helveteistä, miten ne kukakin otti, mutta venäläiset ja suomalaiset olivat saaneet odottaa normaaleja paluulentojaan. Oli ollut vitsikästä rapor-
toida typötyhjistä hotellilinnakkeesta Egyptin kuulumisia suorana verkkolähetykseen ja odottaa sisällissotaa, kun noutopöydät not-
kuivat toinen toistaan hienompia herkkuja, altaissa kimalsi sininen vesi ja rannan lepotuoleilla riitti tilaa makoilla kaislasta punottujen päivänvarjojen alla.

Samoin hän oli ollut terrori-iskujen aikaan Pariisissa ja myös Turussa. Kiva kaupunkiloma oli molemmilla kerroilla vaihtunut uutistytöhön. Suunan suonissa virtasi uutisgeeni, joka aktivoitui jokaisessa kovassa uutistilanteessa riippumatta siitä, millaista tuhoa se teki hänen siviilielämälleen. Näin hänen ex-miehensä Jouni Rantakari oli väittänyt kerratessaan Suunan elämässä vallit-
sevaa tärkeysjärjestystä.

Liikennevalot vaihtuivat vihreiksi ja Suuna teki U-käännöksen Kehä ykkösellä.

”Kerro kaikki, mitä tiedät”, hän sanoi pomolleen.

Kosti Kuivalainen kertoi, eikä se ollut paljon. Joku hullu oli avannut tulen työmatkaruuhkassa. Kolme kuollutta ja yksi viety sairaalaan.

”Ja se ampuja”, Kuivalainen sanoi.

Pomo oli toisinaan niin helvetin epäselvä, että Suuna ihmet-
teli, saiko tämä itsekään tolkkua omista ajatuksistaan. Suuna kaa-
sutti kohti Itäkeskusta. Kameratolpan ohitettuaan hän voisi ajaa

ylinopeutta, peltipoliiseja ei tämän jälkeen reitillä enää olisi ja yksikään partio tuskin pysähtyisi nyt sakottamaan autoilijaa.

”Siis kuoliko ammuskeliija?” Suuna kysyi.

”Niinhän juuri sanoin. Tappoi itsensä, raukkis.”

”Mm-m.”

”Jätät sen huumejutun odottamaan. Keskityt nyt tähän, tarvitsemme kaiken, mitä saat irti.”

Hitto vie, taas aihe jäisi roikkumaan. Suuna oli saanut lukuisia vinkkejä Itä-Helsingissä ja Vantaalla räjähdysmäisesti lisääntyneistä subukuolemista. Nyt hän oli viimein ollut menossa tapaamaan Rafael Saarista, joka oli luvannut näyttää yhden mestan, kuten mies oli itse asian muotoillut. Suuna oli käsittänyt, että kyse oli eräästä rikollisjengi Kings of the Northin varastosta. Suuna oli pyytänyt varaston osoitetta, mutta Raffe oli nauranut puhelimesta, ettei aikonut päästää häntä sinne yksin tonkimaan.

”Sulla ei ole minkäänlaista itsesuojeluvaistoa, olet hengenvaarallinen itsellesi”, Raffe perusteli.

Jos Suuna oli geneettisesti uutiseläin, Raffe oli solutasoa myöten konna. Miehellä oli lonkerot laajasti paitsi kotomaan alakerroksissa, myös Euroopan ja muun maailman kovassa rikollisuudessa. Järjestäytyneen rikollisuuden edesottamuksiin keskittynyt keskusrikospoliisi olisi kiljuen ottanut ne tiedot, joita Raffe hänelle pudotteli ja aina silloin tällöin hänelle soittelikin kysyäkseen neuvoa tai apuja.

Suuna Walta painoi kaasua ja ajatteli, että hänen pitäisi muistaa laittaa Raffelle viesti. Mies istui todennäköisesti parhaillaan mustassa mersussaan matkalla kohti Porttipuistoa.

”Kuulitko?” pomon ääni särähteli kaiuttimissa. ”Joko hälytysajoneuvojen valot näkyvät?”

”Ei tämä mikään raketti ole, ihan tavallinen Micra vaan.”

”Pitää lopettaa, moi.” Suuna sammutti linjan ja tähyili edessä hidastavien autojen takavaloja.

Jonoksi kolmen kaistan täyttämää tukosta ei mitenkään voinut sanoa ja Suuna arvasi syyn nähdessään hälytysajoneuvojen valojen välkkeen kaukana edessä. Autoilijat olivat antaneet kuuliaisesti

tilaa viranomaisille ja synnyttäneet samalla kaaoksen, jossa kukaan ei päässyt liikkumaan enää eteen tai taakse. Se oli liikennetetris, tyyppillinen etenkin kehäteiden ruuhkissa, jos esimerkiksi onnettomuus tukki äkisti liikenteen.

Suuna pujahti Kulosaaren rampilta alas, kääntyi oikealle ja painoi kaasua. Metroraiteet jäivät vasemmalle puolelle. Moni Herttoniemen siirtolapuutarhan mökeistä keekoili jo jouluvaloissa. Kohta edessä olisi alikulkutunneli, josta hän pääsisi Itäväylän ali Kulosaaren puolelle. Suuna suuntasi kohti Mandatum Centerin sulkapallo- ja tennishalleja. Olipa metro pysähtynyt mihin kohtaan tahansa, Itäväylän vastakkaiselta puolelta saisi parhaimman näkömän tapahtumiin. Suuna laskeskeli, että poliiseilla oli tarpeeksi työtä hallita Itäväylän liikennekaaosta, Kulosaarentielle niillä tuskin riitti ukkoja. Jos poliisit tunnistaisivat hänet, ne eivät päästäisi häntä kiusallaankaan lähelle rikospaikkaa.

Puhelin piippasi.

”Pidä itsesi turvassa”, Kuivalainen kirjoitti.

Suunaa nauratti. Mille sota-alueelle pomo luuli hänen suuntaavan, tekijähän oli kuollut. Toisaalta mistä sen tiesi, jos kyse todella oli terrorismista. Tekijöitä saattoi olla useita ja iskuja voisi tulla vielä lisää. Suomessa sarjana tehtyjä iskuja ei ollut vielä nähty, mutta muualla Euroopassa kyllä. Esimerkiksi vuonna 2016 terroristit tekivät pommi-iskujen sarjan Brysselin lentokentälle ja metroon. Iskuisa kuoli 35 ihmistä ja 340 loukkaantui. Vuotta aiemmin terroristit olivat iskeneet Pariisissa viiteen ravintolaan, iskusarja vei hengen yli 130 uhrilta ja haavoitti lähes 350 ihmistä. Vaikka valtaosa Euroopassa viime vuosina tapahtuneista terroriteoista oli ollut yksinäisten susien toteuttamia, oli selvää, että kun iskusarjoja oli tapahtunut muualla maailmassa, niihin oli syytä varautua myös Suomessa.

Suunan ajatukset käväisivät toimituksessa ja siinä omituisen seesteisessä yhteishengessä, miltei hartaudessa, joka kovissa uutistilanteissa sai aina uutistoimituksen ontuvat osaset naksahdamaan paikoilleen ja unohtamaan hetkeksi alati erimielisenä mäkättävän pikkusieluisuutensa. Yllättävissä uutistilanteissa he muistivat joka

solullaan olevansa se valtava kellontarkka uutiskoneisto, jota he todellisuudessa olivat joka päivä.

Lähestyessään ampumispaikkaa Suuna naputteli Raffelle tilanteen. Tavattaisiin heti, kun aika-avaruuteen raivautuisi sopiva rako. Samassa Suuna muisti, että hänellähän oli mukanaan drone, jolla hän oli ajatellut urkkia jengiläisten varastoa ilmasta käsin. Mahtavaa! Oli aina yhtä kihelmöivää tietää olevansa niskan päällä.

Hän pysäköi auton palloiluhallien pihaan ja kiipesi drone mukanaan tienlaitaa ylös Itäväylää reunustavan kallion päälle. Hän oli voittanut juuri jättipotin, se oli varma. Oranssin metron muovinen pinta kiilteli välkkyvissä valoissa suoraan edessä.

Suuna Walta pujotti kännykkänsä ohjaimen ja kiidatti dronen tapahtumapaikan ylle. Nelimoottorisen vekottimen kamera tallensi näkymän, josta muiden mediatalojen sopi vain haaveilla. Ikkunoista näki suoraan sisälle valaistuihin vaunuihin. Poliisi oli katkaissut tien Kalasatamassa, keskustasta ei päässyt Itäväylää pitkin lähellekään paikkaa autolla eikä kävellen. Joku varmasti yritti jo ehtiä sähköpotkulaudalla tai polkupyörällä Mustikkamaan kautta, mutta yritykset olisivat turha. Hän oli ehtinyt itsekin viime tipassa.

Drone lähetti livekuvaa kännykän ruudulle. Toiseksi viimeisen vaunun sisällä retkotti kolme ruumista ja ulkopuolella yksi. Suuna yritti saada kuvista mahdollisimman teräviä ja hyviä, eikä se ollut vaikeaa. Kännykän ruudusta hän näki, kuinka sinisiin haalareihin pukeutuneet poliisit äkkäsivät lennokin ja osoittelivat sitä. Sitten hänen huomionsa kiinnittyi metrovaunun ovien edessä vatsallaan liikkumatta makaavaan nuoreen mieheen, joka oli pukeutunut päästä varpaisiin valkoiseen. Kaikesta päätellen ampuja. Hänen päälleen ei ollut vedetty muovia, jolla poliisi yleensä peitti kuolleet julkisilla paikoilla. Nuori mies, pitkä ja hoikka, etniseltä taustaltaan ehkä Lähi-idästä, Suuna arvioi. Hän laski dronen leijumaan niin alas kuin uskalsi. Mies makasi mahallaan vasen käsi levällään sivulla ja oikea ylöspäin taipuneena. Kuvia voisi zoomata myöhemmin, mutta Suuna olisi voinut vanhoa jo tässä vaiheessa tunnistavansa miehen kädessä olevan pistoolin Glockiksi.

Suuna hymyili itsekseen. Hänen päässään rakentui jo erilaisia skenaarioita ja syy-seuraus-kaavoja. Hän oli varma, että tieto pistoolimallista saisi Kuivalaisenkin pään surisemaan, heidän aivonsa oli rakennettu samoista palikoista. Kun Kosti Kuivalainen oli nostettu herrahissillä uutistoimituksen johtoon muutama vuosi sitten, Suuna oli ollut tyytyväinen. Kuivalaisessa oli omat ärsyttävät vikansa, mutta ajatustyössä hän oli täysin omaa luokkaansa. Eikä hän pelännyt kyseenalaistaa yhtäkään rakennetta yhteiskunnassa, jos näki sille tarvetta.

Hyvä journalismi tarvitsee parhaan mahdollisen johtajan. Luovien ja kriittisten tekijöiden luotsaaminen ei ole helppo tai kiitollinen homma, joten siihen työhön on vaikea löytää sellaisia timantteja kuin Kuivalainen oli.

”Ota se alas.”

Ääni kuului Suunan takaa, sävy oli käskevä ja rauhallinen. Suuna kääntyi ja näki kaksi virkapukuista miestä. Hän oli niin keskittynyt kamerakuvaan, ettei ollut ehtinyt tarkkailla lainkaan ympäristöään.

”Miksi?” hän kysyi.

”Koska poliisi käskee”, virkapukuinen sanoi.

”Miksi poliisi sellaista käskee?”

”Ota se nyt vain alas.”

”Perustuen mihin lainkohtaan?” Suuna jankkasi voittaakseen aikaa.

Hän siirsi katseensa taas kännykän ruutuun. Hän häviäisi tais-ton tältä erää, sillä poliisin käskyjä oli vaikea jättää tottelematta nykyhetkessä, vaikka jälkikäteen niiden laillisuutta olikin mahdollista kyseenalaistaa valituskanavien kautta. Suuna venytti tilannetta haaliakseen vielä vähän materiaalia. Aivan kohta ruumiit vietäisiin joka tapauksessa pois, Turun kauppatorilla tapahtuneen iskun jälkeen ne makasivat kadulla vain reilun tunnin.

”Tiedoksi muuten herroille, että olen toimittaja ja tiedonvälitys kansalaisille on työtäni. Sananvapaus on perustuslaillinen oikeus. Koska aiotte rajoittaa perusoikeuksiani, poliisilain ensimmäisen luvun

ja seitsemännen pykälän mukaan minulla on oikeus tietää vapautteeni kohdistuvan toimenpiteen peruste”, Suuna sanoi vakavana.

Hän kuuli takaansa yskäisyksi naamioidun naurahduksen, ilmeisesti ainakin toisella jepareista oli huumorintajua.

”Pakkokeinolain yhdeksäs luku ja ensimmäinen pykälä eli tutkimuspaikan tai -kohteen eristäminen”, virkaintoisempi poliisi vastasi asialliseen sävyyn. ”Poliisilla on oikeus kieltää pääsy alueelle tai tutkittavan kohteen lähelle sekä siirtää esine tai suorittaa muu vastaava toimenpide rikostutkinnan turvaamiseksi.”

Suuna käännähti ympäri ja naurahti yllättyneenä. Partiohäiskä oli lukenut läksynsä.

”Rikosylikonstaapeli Jens Jäämeri tietää, että minä olen täällä?” hän kysyi.

Hän törmäsi Jäämereen aivan liian usein, oli kuin mies olisi nykyisin hallinnut systemaattisesti kaikkien vähänkin kiinnostavien rikospaikkojen ilmatilaa.

”Jep.”

”Hän neuvoi googlaamaan lainkohdan, eikö vain?”

”Ota se kopteri nyt alas.”

”Okei. Mutta tiedätte kai, että tässä tapauksessa poliisin tulkin-ta kuvaamisen rajoittamisesta on kiistanalainen. Ei välttämättä kestä merivettä hallinto-oikeudessa.”

”Kieltäydytkö noudattamasta poliisin käskyä?” virkaintoisempi kaksikosta kysyi vakavana. Toista hymyilytti.

”En missään tapauksessa”, Suuna vastasi. ”Kuljette aina pareit-tain. Jos tulee erimielisyyksiä kansalaisten kanssa, poliisi voittaa riippumatta siitä, kuka puhuu totta. Vai mitä?”

Suuna virnisti leveästi.

”Ota se nyt alas vaan.”

”Tutkiiko poliisi metroampumista terroritekona?” Suuna kysyi.

”Sitä sinun pitää kysyä tutkinnanjohtajalta”, virkaintoinen vastasi.

Suuna ohjasi kuvauskopterin pois rikospaikan yläpuolelta ja tyhjäksi eristetyn Itävälän yli, otti sen tottuneesti alas ja nappasi

vapaaseen käteensä. Hän kiitteli mielessään, että oli ehtinyt harjoitella lennättämistä tarpeeksi ollakseen tunaroimatta virkapukuisten edessä.

”Kuka on tutkinnanjohtaja?”

Poliisimiehet vilkaisivat toisiinsa, mistä Suuna päätteli, ettei tutkinnanjohtajaa oltu vielä määrätty. Jäämeri sai usein tepastella vähän liikaakin kukkona tunkiolla, vaikka oli vain tutkija. Todennäköistä kuitenkin oli, että terrorismina tutkittavassa jutussa tutkinnanjohtaja pitäisi ohjaket käsisään tavallista tiukemmin, jos juttu edes pysyisi Helsingin poliisilla, terrorismi kun kuului oikeastaan keskusrikospoliisin vastuulle.

”Hietanen ja Nukari”, Suuna luki ääneen sinisten haalarien nimi-
kyltit. ”Painanpa nimet korvan taakse. Mukavaa illan jatkoa, hyvät herrat”, hän virnisti ja kääntyi harppomaan lumisen nurmikun reunaa alaspäin kohti autoaan. ”Jens Jäämerelle terveisiä, että alkaa jo laatia vastausta oikeutta varten. On hyvä aloittaa ajoissa, jos pitää opetella ensin kirjoittamaan.”

Vähemmän virkaintoinen purskahti nauruun, mutta Suuna ei piruuttaankaan vilkaissut taaksepäin. Hän oli saanut hiton hyviä kuvia, eikä ollut nähnyt yhdenkään toisen mediatalon kuvaajaa missään koko aikana. Nyt kun poliisi oli eristänyt alueen, kuvauskielto koski kaikkia muitakin, eihän poliisi voinut kohdella eri tiedotusvälineiden edustajia epätasa-arvoisesti. Suuna naurahti ääneen tälle ajatukselle. Hän ei juuri luottanut poliisin oikeudentajuun.

Loputtomiin jatkuva uutiskilpa oli päätynyt tällä kertaa Suuna Wallan erävoittoon. Hänellä oli ainutlaatuista dronekuvaa metroiskusta ja hänen teki mieli hypähdellä innostuksesta, mutta tienreuna oli jäinen. Hän tunsu poliisierrojen Hietanen ja Nukari silmät yhä selässään, eikä halunnut lentää turvalleen näiden nähden. Niinpä hän tyytyi kävelemään rauhallisesti ja aikaihmissen tavoin autolleen.

PALKITUN RIKOSTOIMITTAJAN DEKKARISARJA UUTISTOIMITUKSEN SYKKEESTÄ

Kaksi karmeaa tapausta ravisuttaa marraskuista Helsingistä. Ensin arabaustainen nuorimies ampuu metrossa kolme matkustajaa ja itsensä. Sitten päärautatieaseman aamuruuhkasta ihmisvilinän keskeltä löytyy ruumistorso. Terroriteko, paloittelumurha! Missä tapahtuu, siellä rikostoimittaja Suuna Walta.

Kokeneella journalistilla on keinonsa hankkia rikospaikoilta tiedot ja valokuvat, vaikka Jens Jäämeri, rikoskons- taapeliksi naamioitunut kivi toimittajan kengässä, tekeekin siitä usein hankalaa. Poliisi alkaa tutkia ampumistapausta terroritekona, mutta pian Suuna Walta saa alamaailmasta vihjeen, joka antaa aiheen epäillä, ettei metrosurmien taustalla olekaan jihadismi, väitti poliisi mitä tahansa.

Rikostoimittaja Rebekka Härkönen avaa ovet moderniin, hektiseen uutistoimitukseen Walta-sarjallaan, jonka tarinat kumpuavat tosielämästä, maton alle lakaistuis- ta yhteiskunta- ja järjestelmävirheistä. *Prinsessamekossa* vallan likaisissa leikeissä ryvettyvät raskaimmin kaikkein viattomimmat.

